

3e zondag van de Veertigdagentijd, jr. A, Xaveriuskerk, Ex. 17, 3-7; Ps. 95, 1-2. 6-9; Rom. 5, 1-2. 5-8; Joh. 4, 5-42.

Broeders en zusters, het begint bij een gewone ontmoeting, tussen Jezus en een vrouw uit Samaria. Jezus is vermoeid en vraagt haar wat te drinken. Dan begint er een gesprek dat al snel een grote diepgang krijgt. Jezus zegt haar: 'als u wist wie het is, die u zegt: geeft Mij te drinken, dan zou u het aan Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven.'

De vrouw weet niet wat Hij hiermee bedoelt, met levend water. Daarom legt Jezus haar uit: 'het water dat Ik geef, zal in u een waterbron worden die opborrelt tot eeuwig leven. Wie van dit water drinkt, zal in eeuwigheid geen dorst meer krijgen.'

Uiteraard wil de vrouw van dat water drinken en ik denk, dat wij dat allemaal wel willen. Maar het gesprek gaat verder. Jezus kent de levensgeschiedenis van de vrouw. Hij zegt dat ze waarheid heeft gesproken dat haar huidige man niet echt haar man is. Jezus wil van ons de waarheid te horen en sterker nog: Hij is de waarheid.

Het gesprek van Jezus met de vrouw gaat nog verder. De vrouw heeft het met Jezus over haar voorvaderen die op de berg gingen bidden en ze weet ook dat voor de Joden Jeruzalem de plek is, waar men gaat bidden. Maar het antwoord van Jezus aan de vrouw gaat verder dan het aanwijzen van een plek. Jezus zegt tegen haar, dat onze hemelse Vader zoekt naar mensen die Hem aanbidden in geest en waarheid. Deze wijze van bidden is niet aan een bepaalde plaats of tijd gebonden.

De apostel Paulus legt ons uit hoe wij Jezus' woorden moeten verstaan. Hij zegt dat Gods liefde in ons hart is uitgestort door de heilige Geest die ons werd geschonken. Christus is voor ons gestorven, zodat de geest, de heilige Geest in ons hart kon komen. Door de Geest ontvangen wij de kracht om te doen, wat God van ons vraagt. Dit kan bijvoorbeeld zijn: trouw in het gebed, trouw in ons werk, trouw in onze relaties.

Wanneer Jezus het heeft over de bron van levend water die in ons opborrelt tot eeuwig leven, dan bedoelt Hij deze geestkracht, die ons al begeleidt vanaf het moment dat wij het doopsel hebben ontvangen en die bevestigd werd, toen wij werden gevormd. Het is een kracht die niet alleen individueel is, maar die ook in de gemeenschap aanwezig is, die samenkomt om de eucharistie te vieren.

De Israëlieten ontvingen van de Heer water uit de rots, waardoor ze konden drinken in de woestijn. De Heer gaf daarmee blijk van zijn trouw, door hen niet in de steek te laten nadat Hij hen eerst al uit de slavernij van Egypte had bevrijd.

Maar dit gebaar van de Heer, dit water is toch anders dan het levend water waar Jezus het over heeft. Mozes slaat met zijn staf op de rots en er stroomt water uit, op zich een groot wonder en een hulp in tijden van nood, maar het is water dat de dorst maar even lest. Mozes noemt deze plaats Massa en Meriba. Beide woorden betekenen geruzie, gesteggel, in het Hebreeuws. De beide plaatsnamen moeten de Israëlieten eraan herinneren dat zij niet halstarrig moeten zijn, zoals ook in de bekende psalm 95 wordt verwoord. Het levende water waar Jezus over spreekt, is afkomstig uit de inwendige bron van de Geest. Van dit water krijg je in eeuwigheid geen dorst meer. Als de Samaritaanse vrouw hiervan hoort, gaat ze naar de stad en vertelt ze aan iedereen van haar ontmoeting. De mensen verlaten daarop de stad om naar Jezus toe te gaan. Door Hem zelf te horen, gaan de Samaritanen geloven in de ene God. Zo kan het ook gaan met ons, wanneer wij aan anderen vertellen over God, over Jezus en over zijn woord dat iedere dag, iedere week in de Kerk klinkt. Dan kan het gebeuren dat de mensen die horen wat wij vertellen, het herkennen, soms als iets van vroeger of soms als een gemis, als iets wat ze nog nooit eerder hebben gehoord. Vooral bij jonge mensen kan dat het geval zijn. Laten we ons hiervoor inzetten in ons werk en ons gebed, dat het Woord van Jezus die mensen bereikt, want de velden staan wit, rijp voor de oogst. Amen.